

LA "CONSTITUCIÓ EUROPEA": CULMINACIÓ DELS ATACS AL TREBALL

L'elaboració de la Constitució Europea no ha estat un procés constituent pròpiament dit. No hi ha hagut un procés de debat per a poder-hi incorporar aportacions de tots els diferents agents socials i polítics existents, ans ha estat un text elaborat per una Convenció que ha redactat un text d'acord amb les necessitats de l'Alta burgesia europea. El resultat ha estat un text que es limita a reglamentar la repartició de poder al si de la Unió i patrocinar el procés d'integració i reordenació econòmica europea. Tot plegat, establint els estats com a únics subjectes de dret a la UE.

A iniciativa de la Convenció presidida per Giscard d'Estaing, el juny de 2003 es va fer una proposta de text constituent al Consell Europeu. Era previst que el desembre de 2003, en reunió a Brussel·les s'arribés a un acord per a aprovar el text definitiu que més tard haviem de ratificar els estats. Tanmateix, per la qüestió de la repartició de la quota de poder, l'Estat Espanyol i Polònia (dos grans aliats dels EUA, juntament amb la Gran Bretanya) van impedir-ho, vetant-ne l'aprovació.

Finalment, el juny d'enguany s'ha arribat a un acord per a poder presentar als estats un text definitiu. Els diferents estats membres de la UE l'hauran de ratificar abans del 2006, període durant el qual serà vigent mentrestant l'ultra-liberal Tractat de Niça. Posteriorment, abans del 2009, tots els estats de la UE hauran d'haver dut a terme canvis en les respectives legislacions estatals per a adaptar-se a allò marcat per la Constitució Europea.

Aquest text, clarament, representa la consolidació, molt marcada ja amb el Tractat de Maastricht, d'un marc jurídic-polític fet a mida del projecte neoliberal de les burgesies dominants europees. A la Constitució Europea els estats passen a ser els únics subjectes de dret a la UE (art. 1-9-2), assumint aquests de manera exclusiva totes les atribucions. Això suposa que els estats, a través del Consell Europeu (amb els ministres estatals corresponents), siguin els únics que defineixin el pressupost de la UE (amb total menyspreu pel ja de per si poc democràtic Parlament de la UE). Els estats també són els únics que intervenen en el disseny de la política de Defensa europea, així com també són els únics que tenen dret a ser representats a les institucions europees. Alhora, la doble nacionalitat sols és reconeguda per als estats (art. 1-8-1), la qual cosa farà que haguem de constar com a ciutadans europeus i espanyols/francesos, però no com a catalans -es

Sota l'Esperit de Lisboa, es rebutgen i no es recullen els criteris mínims recollits pel Consell Econòmic i Social europeu, així com tampoc els de la revisió de 1991 de la Carta de Turí. La Carta tampoc no recull el dret a un Medi saludable i salubre, el dret a prestacions i drets socials ni el dret a una feina (que resta transformat en el dret a treballar). Alhora, la Constitució Europea consagra la subordinació europea (amb totes les seves contradiccions i tensions internes) a nivell militar als EUA, a través de la coordinació amb la OTAN (establerta a l'art. 1-40-2).

Mentre les formacions polítiques catalanes discuteixen sobre aspectes superficials d'aquesta Constitució (com la major o menor importància que el text s'acabi traduïnt o no al català...) el debat de fons clau, la manca de sobirania i la impossibilitat que els Països Catalans tinguin veu pròpia a les institucions de la UE, queda aparçada, deixant-nos com a poble en una greu situació, en una cruïlla històrica trascendent.

tal. És d'esperar que a l'estat espanyol es convoqui un referèndum per a la ratificació de la Constitució Europea (on no cal dir que l'Esquerra Independentista demanarà un NO ben rotund), mentre que a l'estat francès seran sols les altes institucions legislatives les que s'encarregaran de donar-hi el vist-i-plau.

Cap discurs polític independentista no pot, actualment, defugir en les seves anàlisis les conseqüències que comportarà el marc-jurídic polític que aquests dies s'està conformant a nivell europeu. L'EI ha d'integrar l'anàlisi del projecte de la UE en la seva actuació diària i superar vells discurs centrats estrictament en el paper que realitzen els estats espanyol i francès.

És clar que sense poder comptar amb un estat, els Països Catalans no podem decidir ni tenir veu a la UE ni a cap altre organ o instància internacional. Malgrat, doncs, que la majoria d'estats actualment serveixen a les classes dominants, als Països Catalans hem d'avançar vers la constitució d'un bloc social que reclami un estat propi com a principal instrument de defensa dels interessos de la majoria i que ens representi internacionalment, que permeti que ens autogestionem els recursos propis i que sigui controlat estretament per les masses populars organitzades, que hauran de planificar l'autoextinció de l'estat des del mateix moment en que neixi.

L'estat dels Països Catalans ha de ser l'instrument fonamental per a preservar i reconstruir els elements destruïts o danyats per l'ocupant, sobretot el complex lingüístico-cultural i el medi ambient, que posi l'economia al servei de les classes populars, defensant i establint les relacions que creguem més oportunes amb la resta del món.

3. Reforcem la Unitat Popular

L'Esquerra Independentista ha fet en els darrers anys avenços importants en la construcció de la Unitat Popular. Aquesta Unitat Popular que volem construir, encara embonària, aquesta unió dels col·lectius, organitzacions i persones d'esqueres, anti-feixistes, ecologistes i feministes, demòcrates i que treballen en clau de Països Catalans, però, ha d'avançar amb pas més ferm i decidit.

Cal que tots els Agents Polítics de l'EI (organitzacions nacionals i sectorials, col·lectius locals...) arribem a una entesa per tal de treballar plegats, construint un Espai Nacional per a la coordinació i l'actuació conjunta, de manera que l'EI pugui esdevenir l'autèntic motor i referent de la Unitat Popular Catalana.

Des d'Endavant (OSAN) fem una crida per a reprendre, doncs, el diàleg sincer i constructiu per a establir, en els propers mesos, un espai de treball de tots els agents polítics de l'EI, on es pugui posar unes bases sòlides per a l'entesa en base al treball pràctic i real com a pas previ per a poder fer passos qualitatius posteriors.

Des d'Endavant (OSAN) entenem que la construcció del Moviment que l'Esquerra Independentista

ha d'afrontar, ja ho hem dit en diverses ocasions, és un camí que es planteja difícil i complicat. És un camí que necessàriament suposarà molta feina i sacrificis ja que l'EI es troba avui dia amb grans mancances, tant fruit del passat recent, en que es va produir un trencament generacional, com fruit de l'inexistència d'espais de treball i coordinació comuns entre els diferents agents polítics.

UNITAT POPULAR: DE QUÈ PARLEM?

La Unitat Popular que hem de tirar endavant no la construirem sols des de l'Esquerra Independentista. És un espai, un bloc social, polític, que ha d'agrupar totes aquelles persones, col·lectius i organitzacions que actualment treballen en una línia d'esqueres, de democràcia radical i de base, anti-patriarcal, anti-imperialista i anti-feixista per a construir uns nous Països Catalans. Agrupar tota aquesta massa social, donar-li entitat i capacitat d'incidència política demana temps de treball i esforç.

Per a poder arribar a construir aquesta Unitat Popular, si volem que sigui (que ho ha de ser) sòlida, el camí a fer és llarg, és molta la gent que cal que s'animi a treballar i veure en aquest projecte l'espai referencial per a la seva activitat i l'instrument de defensa dels seus interessos i els col·lectius. Tot just l'estem desenvolupant, de forma embrionària, i sols en algunes parts del país, de manera massa disconnexa.

Si el camí que hem de fer, doncs, és llarg, no s'hi valen draceres i hi ha pendents tasques ineludibles.

Els resultats obtinguts per la candidatura de les CUPS, amb sols 7.000 vots als Països Catalans, mostren que és precipitat de tirar endavant una projecte electoral d'aquesta embergadura si es pretén que sigui el referent polític-electoral per a la gent que ha d'acabar conformant la Unitat Popular. Amb els resultats obtinguts, queda molt qüestionat que aquesta candidatura representi a un bloc social important del País.

Una plataforma electoral com aquesta no és la expressió visible de la Unitat Popular. No ho pot ser perquè hi ha una feina prèvia a fer, ineludible, sense la qual no farem res més que bastir una aparença d'Unitat Popular i arriscar-nos a que molts sectors vegin amb recels la nostra actuació, precisament per l'encara important mancança de canals de comunicació i debat.

La construcció de la Unitat Popular ha de convèncer als sectors populars, als diversos Moviments Populars, locals, comarcals o Nacionals. No n'hi ha prou amb informar-los o amb suports puntuals. Cal que s'hi sumin i en formin part, ja que la Unitat Popular o és un projecte veritablement col·lectiu o no serà una autèntica Unitat Popular.

Des d'Endavant (OSAN) entenem que el camí per a construir la Unitat Popular passa, a nivell institucional, actualment, per la lluita municipal, pel treball de les CUPS a nivell local, amb perspectiva nacional, però bastint-se, primer i abans que res, com a referent dels col·lectius i moviments populars de cada localitat. Cal una àmplia base social i aquesta sols l'aconsegurem amb anys de treball diari denunciant els atacs que el Capital perpetra sobre les classes populars, des de la clausura de geriàtrics, la degradació del sistema i infraestructures educatives, l'ofensiva patriarcal, fins a l'empitjorament de les condicions laborals o la depredació del medi.

Alhora, cal una decidida tasca d'expansió de CUPS per tot el territori, en aquells llocs on fer-ho sigui realista, és a dir, hi hagi un treball previ i col·lectiu que en puguin ser la base.

La lluita és l'únic camí.